

COMERÇ pàg 14

L'activitat comercial als barris fa els primers passos per anar revifant

ESCOLA SANT FELIP NERI pàg 10

Josep Maria Boronat, president de l'AFA: "Cal que el centre sigui públic per ser viable"

línia ^{13 anys} Ciutat Vella

Número 124 · Febrer 2022 · liniaciutatvella.cat

Satisfacció a mitges al Gòtic pels 70 futurs pisos públics

El veïnat celebra que es faci habitatge social, però recorda que la promesa municipal era de 110 pisos pàg 10

pàg 3

Tenen els dies comptats

Els antics ocellaires, a punt de ser desnonats

Foto: Línia Ciutat Vella

MÉS POLICIA pàg 10

La nova comissaria del Raval de la Guàrdia Urbana obrirà a l'octubre

TEIXIT ECONÒMIC pàg 14

El Gremi de Restauració firma el retorn a Foment

WATERPOLO pàg 20

La rutina guanyadora del Barceloneta amb la Copa

**ALUMINI - VIDRES
OBRES INTEGRALS**

home homing

vidres • miralls
claraboies • alumini

projectes integrals
l'execució d'obra

*Si ho pots somiar,
nosaltres ho podem
fer realitat*

cuinescat

Gremi de reformes
d'interiors, cuines
i banys de Catalunya

Padilla, 243 • 08013 Barcelona
Tel. 93 881 77 06 • admin@home-homing.com
www.home-homing.com
• Magatzem: Ptge. Utset, 3

Les casetes dels antics ocellaires són actualment negocis com per exemple gelateries. Foto: Blanca Blay/ACN

Marxar després de 176 anys

» Els antics ocellaires de la Rambla hauran de deixar les seves parades a finals de febrer
 » El col·lectiu diu que les seves llicències continuen vigents i s'intenta presentar com a patrimoni cultural

Alba Losada
 CIUTAT VELLA

On ara hi ha souvenirs de Gaudí, imants de sevillanes, gelats o gofres, abans hi havia ocells de color groc, taronja, blanc, gris o fins i tot verd. Han passat poc més de deu anys des que les parades dels Antics Ocellaires de la Rambla van haver de reconvertir-se en botigues de records i productes d'elaboració artesana quan es va prohibir la venda d'animals al carrer. Però sembla que hagi passat més de mitja vida perquè, d'alguna manera, ara xoca veure escenes d'aquesta mena a Barcelona.

Del que sí que fa molt de temps, gairebé equivalent a tres vides, és de l'arribada dels oce-

llaires a la Rambla: el 1855. Però ara sembla que tenen els dies comptats. A finals de gener, van rebre una notificació de l'Ajuntament en la qual se'ls avisava que s'acabava la concessió municipal de les parades i, per tant, que havien de deixar-les en un mes. Tal com van explicar des dels Antics Ocellaires de la Rambla a l'ACN, això vol dir que hauran de marxar en algun moment de finals de febrer, ja que en la notificació no apareix cap data.

Per part seva, el govern d'Ada Colau pot expulsar-los del cor de Ciutat Vella, com va intentar el 2014 l'exalcalde Xavier Trias, gràcies a una resolució del 14 de juny del 2021. En aquesta es va declarar que les concessions no podien durar més de 50 anys i en principi aquestes es van donar el 1971. És a dir, ja fa més de mig segle. A

més, l'Ajuntament també defensa que el nou pla especial de la Rambla, a partir del qual es farà la reforma, no preveu la permanència d'aquests 11 espais.

RECURS DELS PARADISTES

A l'altre extrem de l'argumentari del consistori es troben els Antics Ocellaires de la Rambla. Tenen molt clar que no volen marxar del lloc on han treballat durant tants anys, i això els ha fet presentar un recurs contra l'estratègia municipal i demanar mediació judicial en el conflicte. Encara hi ha més. El portaveu del col·lectiu, Javier Cuenca, va assegurar a l'ACN que les llicències no havien caducat l'any passat i, per tant, que aquestes se'ls hi van donar després del 1971.

Com que el futur d'aquest col·lectiu de treballadors és avui

més negre del que probablement ho ha estat mai, volen impulsar una iniciativa popular perquè se'ls consideri Patrimoni Cultural Immaterial i, així, no desapareixer. Sigui com sigui, cal admetre que seria estrany no veure'ls d'aquí un mes a la Rambla.

LA TRADICIÓ

Patrimoni cultural són aquells productes, activitats o creacions que són pròpies d'un lloc i que, d'alguna manera, han escrit la seva història i dibuixat la seva identitat. Per al president de l'entitat Amics de la Rambla, Fermín Villar, l'oferta dels ocellaires està a anys llum de ser patrimoni cultural. Això no és tot. Pel que fa a les concessions municipals, creu que les haurien de tenir aquells serveis que ofereixen "un retorn a la ciutadania". "En el cas de les

floristes de la Rambla, em sembla bé que les tinguin perquè sí que ofereixen aquest retorn i són patrimoni de la ciutat. Però en el cas dels ocellaires, tot i que és lícit vendre gofres, souvenirs i llaminadures, no ho veig", recalca.

Si aquestes parades acaben marxant, Villar proposa que els veïns recuperin espai públic a la Rambla instal·lant bancs en el seu lloc. "Com els que hi ha l'altura de la font de Canaletes", afirma. Encara que Villar proposi una alternativa als antics ocellaires i les seves paraules puguin denotar certa distància amb ells, també empatitza amb la seva situació. "Em poso a la seva pell, i és una *putada* que els hi treguin les parades", diu, tot i que no omet que la seva possible marxa estava anunciada. "Saben des de fa anys que això podia passar", conclou.

Segueix-nos
 a les xarxes socials
 @liniaxarxa

facebook
 twitter
 instagram

La lupa

Cases d'algú

per Manuel Sánchez-Villanueva Beuter

Foto cedida

“Hi ha llocs que fan de nosaltres el que som...”, es deia a la premiada pel·lícula *Mystic River* (2004), de Clint Eastwood i amb Sean Penn i Tim Robbins de protagonistes.

I és que les persones arrememem als nostres llocs d'origen, ens fem d'allà i, alhora, el lloc ens fa com som. De la mateixa manera que el llenguatge, la seva gramàtica i l'etimologia estructuren el pensament de manera diferent per cada idioma, els llocs on creixem i que habitem durant la nostra vida construeixen la nostra manera de veure el món, d'assimilar-lo dia rere dia.

En una poc original experiència proustiana, un dels llocs que més intensament em va formar durant la infància –m'imagino que com a molta gent– va ser la casa de la meua àvia.

Vivia en una deliciosa casa de l'Eixample barceloní, al passeig de Sant Joan. És un carrer ample, peculiar, amb molt caràcter. Uneix el Monument a Mossèn Cinto Verdguer amb la plaça de Tetuan, l'Arc de Triomf i el Parc de la Ciutatella, i això li dona un aire senyorial, diferent dels altres carrers de la ciutat.

Recordo la casa llarga, profunda i fresca. D'entrada fosca i misteriosa, es descobria vida a banda i banda, molt al fons. A l'esquerra treia el cap davant de l'Església de Sant Francesc de Sales, al costat del col·legi dels Maristes. I a la dreta al pati interior d'illa, més íntim i tranquil, on solia estar la meua àvia cosint a la galeria. Podria reproduir de memòria els dibuixos de les rajoles de terra, aquelles que, al pas de davant de la cuina, es movien amb un so característic, advertint-la que algú s'acostava pel passadís.

Recordo els seus canaris. Avui gairebé ningú té canaris a casa. La meua àvia en solia tenir sempre sis o set, que inundaven l'aire amb els seus cants interminables.

El sol mediterrani entrava pels vitralls de la galeria, aixecant una naturalesa exuberant entre els testos. La meua àvia s'asseia al balancí, connectada amb aquell món d'harmonia que havia anat construint amb el pas del temps.

Segurament, molts dels llocs que associem amb la bellesa, la pau o l'equilibri estan relacionats amb les nostres vivències. Un lloc ens resulta agradable perquè el comparem, conscientment o no, amb les nostres experiències i aprenentatges previs. Construïm la nostra escala de valors i la nostra dependència emocional amb les cases que habitem.

Jorge Luis Borges explicava que tot el que va escriure ho havia llegit en poc més d'una vintena de llibres de la biblioteca familiar. Confessava que aquests eren els seus únics referents i que acabava, irremeiablement, tornant-hi cada vegada que iniciava un nou relat.

En aquest sentit, la desaparició forçosa del lloc on vivim suposa un trauma emocional que va més enllà d'una simple pèrdua material. És quelcom que podem veure a les catàstrofes naturals, fins i tot en aquelles on no hi ha víctimes. Establim un vincle profund de dependència amb aquells murs, amb el que hem viscut entre ells. No hi ha gaires diferències amb les persones que es veuen obligades a abandonar casa seva per no poder fer front al pagament del lloguer o de la hipoteca. Organitzacions com la Plataforma d'Afectades per la Hipoteca (PAH) o el Sindicat de Llogateres viuen diàriament situacions emocionals límit, sens dubte motivades per la vulneració del dret bàsic de tenir un lloc on viure, però augmentades també pel desarrelament que suposa haver de deixar tants records de la seva llar actual.

La meua àvia va estar sempre de lloguer en aquella casa, fins que va morir amb gairebé cent anys. Va criar nou fills pràcticament sola, perquè l'avi va morir jove.

Una carta del propietari va comunicar que el contracte s'extingia amb la mort de la meua àvia i que una de les meves tietes, que sempre hi va viure amb ella, havia d'abandonar, amb vuitanta anys, l'única casa que havia conegut. Més enllà de la complicació logística que allò augurava, el que veritablement va generar un sentiment de tristesa i de pèrdua irreparable va ser la desaparició de la llar familiar de l'imaginari de les nostres vides. Totes aquelles vivències només quedarien en el record, sense un lloc on rememorar-les, sense uns espais on poder reviure-les.

Un fet que, no per quotidià i acceptat, deixa de ser violent. Un propietari legal que exigeix la seva casa i el dret a explotar-la a un preu més alt i una família 'propietària' que l'habita i que reclama també la seva casa i els seus records, “si és que hi ha”, com ens cantava en Jaume Sisa, “cases d'algú”.

En un món cada cop més poblat i amb més desigualtats socials, es fa cada cop més urgent un pacte per l'habitatge que no només en faciliti l'accés, sinó que ho faci amb voluntat d'estabilitat i permanència. Un pacte que tingui cura i reconegui el paper fonamental que juguen les nostres cases en la nostra educació i en el benestar emocional de les persones.

Aquesta estabilitat l'han de garantir els nostres governs, mantenint i fent créixer el parc d'habitatge públic. El sòl és un bé finit que s'esgota, i no es pot destinar a la venda si es vol fer front a la demanda d'habitatge de cada nova generació. L'habitatge públic no ha de ser de ningú. És de tots.

Manuel Sánchez-Villanueva Beuter,
arquitecte fundador de *haz arquitectura*
i professor de projectes arquitectònics a la UPC

Aquí es
piula

El Twitter en paper

@jserracarne

Laura Borràs va desafiar l'ordre d'Interior d'acabar amb els talls a la Meridiana. El pols de la segona institució del país al Govern és un pas més en l'escalada de sobreactuació. Com serà el proper esmorzar entre Borràs i Elena, que queden regularment per conversar al Parlament?

@aanna895

Pacient a urgències (lleu) per una baralla a la discoteca. Està esperant al box quan, oh! Veiem que està de baixa per PCR positiva en covid de fa cinc dies. A la discoteca. Ni la decència d'avisar. Ais i uis per anestèsia i jo temptada de dir-li que pitjor serà per al que acabi intubat per culpa seva.

@tsarina_nu

Clar que sí, com que la conciliació familiar existeix i va de conya, posem-ho UNA MICA MÉS DIFÍCIL, VA. T'avanço l'entrada a l'escola una setmana (perquè els nens tenen massa vacances), peeeerò tot el mes de setembre faran de 9 a 13h. Puta mare, oi? Apa, t'espaviles a la tarda!

@montabes_

Se está convirtiendo en una pesadilla de mal gusto que todo el mundo me pregunte por qué hablo catalán siendo andaluz y más aún que catalanoparlantes me mantengan el castellano para facilitarme no sé qué (supongo que el enfado) y que yo les mantenga el catalán. ¿No les da vergüenza?

Director Editorial: Arnau Nadeu
Subdirector d'edicions: Albert Ribas
Redacció: Albert Alexandre (diari metropolità), Anton Rosa (Barcelonès Nord i Baix Maresme), Olga García (Vallès), Francisco Javier Rodríguez (l'Hospitalet i Baix Llobregat), Alba Losada

Dipòsit Legal: B 43220-2010

(Districtes de Barcelona), Anna Utiel (Montserrat) i Toni Delgado (Esports)
Dept. de Producció gràfica: Susana Dicenta
Dept. Comercial: Lola Gutiérrez
Distribució: Andrés Meca i Pablo Favieri
Controller: Mauro Favieri

Premi Tassis Torrent de Comunicació 2011

Editor-Administrador: David Centol i Lozano
Director Editorial: Arnau Nadeu
Director General: Marcelo Villanueva
Coordinadora de Producció gràfica: Marga Moreno
Estratègia digital: Anna Corbatera
Webs temàtics: Pere Giménez i Quim Miró

grup comunicació 21 www.liniaxarxa.cat

Els semàfors

Escola Sant Felip Neri

Aquesta escola del Gòtic vol ser un centre públic per garantir la seva viabilitat. L'objectiu de les famílies, els mestres i la Fundació Torras i Bages, que gestiona el centre, és convèncer la propietat, la Congregació dels Felipons.

pàgina 10

Ajuntament

El consistori ha anunciat que el projecte que havia de permetre fer 110 pisos socials a la Via Laietana es transforma i al final se'n faran 70 en diferents punts del Gòtic. El veïnat celebra l'aposta per fer habitatge, però lamenta que la xifra hagi baixat.

pàgina 10

Gremi Restauració

El Gremi de Restauració de Barcelona ha firmat el seu retorn a Foment del Treball. El seu president, Pere Chias Suriol, i el de Foment, Josep Sánchez Llibre, ho van oficialitzar el 17 de febrer i es van mostrar molt satisfets per l'acord.

pàgina 14

El + llegalit

Línia Ciutat Vella.cat

- 1 *Enxampen l'autobús-discoteca que circulava per Ciutat Vella amb el conductor drogat*
- 2 *Espelmes de luxe a la barroca Cereria Subirà*
- 3 *Junts creu que cal un debat sobre el nou pla de mobilitat del Raval*
- 4 *La nova comissaria de la Guàrdia Urbana al districte s'inaugurarà a l'octubre*
- 5 *Alberto Munárriz, el relleu familiar*

Safata d'entrada

Sí als Jocs Olímpics d'Hivern

per Antoni Moliné

Foto: Marta Lluvich/ACN

Aquests últims dies s'ha parlat molt de la candidatura als Jocs Olímpics d'Hivern que es podrien disputar entre Catalunya i Aragó.

Servidor coneix molt bé aquelles contrades: la meua família paterna és originària del poblet d'Aravell (Alt Urgell), on està documentada des del segle XVI (o almenys fins aquí ha pogut arribar la recerca). Tot un exemple d'arrelament a la terra.

Com sempre ha passat, davant els grans esdeveniments internacionals, surten veus contràries, unes de caire polític i d'altres anunciant catàstrofes ecològiques: la qüestió és oposar-s'hi com sigui. Són les inevitables "plataformes del NO". El cert, però, és que aquestes persones solen viure a les capitals de les comarques pirinenques, on gaudeixen de totes les comoditats al seu abast i, per tant, desconeixen les penalitats i privacions que pa-

teixen els vilatans dels minúsculs pobles d'alta muntanya.

Per començar, no tenen connexió a internet ni possibilitat d'usar telèfons mòbils, de manera que viuen en el més complet aïllament, cosa insòlita en ple segle XXI. I què dir de les carreteres, tan estretes que, quan es troben dos cotxes en sentit contrari, un d'ells ha d'aturar-se per deixar passar l'altre? Ah! I moltes són de terra. Per descomptat que, d'entrebancs, encara en podríem fer una llarga llista.

Els Jocs han de servir per solucionar, o almenys esmor-tir, el dia a dia dels autèntics pobladors del veritable Pirineu. Després no ens queixem

de l'abandonament constant, que sempre acaba en habitatges enrunats de per vida. Fem-ho per ells.

La Generalitat vol consultar a les comarques si volen o no els Jocs, però sense presentar abans un projecte ben detallat on consti el que està previst fer, especialment pel que fa a les infraestructures. I no es pot decidir a cegues.

No voldria acabar aquest article sense donar les gràcies als promotors particulars que han obert cases rurals, que tanta vida i llocs de treball ofereixen en zones on la desertificació encara seria més evident. Es mereixen un reconeixement.

Línia Ciutat Vella no comparteix necessàriament les opinions que els signants expressen en aquesta secció ni se'n fa responsable.

Les cartes d'opinió es poden enviar a: opinio@comunicacio21.com

A les xarxes

#CorrupcióACornellà?

#SMIDeMilEuros

#ConflicteAUcràina

@jmangues: Nou escorcoll anticorrupció en institucions governades pel PSC. Aquesta vegada a l'Ajuntament de Cornellà i al Consell Esportiu del Baix Llobregat.

@Hibai_: Yo haría una ley que obligue a mostrar cuánto cobran todos aquellos que se pronuncien en público contra la subida del salario mínimo.

@Catinformacio: L'OTAN no veu, de moment, cap senyal de desescalada militar en la crisi d'Ucràina. Rússia insisteix que avui ha començat a replegar part de les tropes.

Doblement invisibilitzades

per Dilara Ekmen (CCAR)

Des de fa més d'un any són nombroses les anàlisis sobre els impactes que ha generat la pandèmia de la covid en diversos sectors de la societat, però en poques ocasions s'ha posat èmfasi a explicar com aquesta ha afectat específicament dones i nenes migrades, refugiades, desplaçades internes o apatrides arreu del món.

I és que la interacció múltiple i simultània de diferents categories, construïdes socialment i culturalment, com el gènere, la classe, l'ètnia o l'origen, generen opressions i desigualtats estructurals i sistemàtiques que en moments de crisis econòmiques, socials i sanitàries creixen exponencialment i situen aquestes dones i nenes en una posició de més vulnerabilitat.

No podem obviar que, al món, gairebé la meitat de les persones refugiades i migrades són dones i nenes, les quals s'enfronten a unes formes de persecució específiques pel mer fet de ser-ho. Els femicidis, la mutilació genital femenina, els crims d'honor, el matrimoni forçat, les violències vinculades als drets sexuals i reproductius, la violència masclista en totes les seves formes i el tràfic de persones amb finalitat d'exploració sexual són supòsits que les fan susceptibles de poder sol·licitar protecció internacional, però el tancament de fronteres i els diversos confinaments per la covid han dificultat d'una manera manifesta que poguessin moure's per buscar refugi a Europa.

L'any 2020, segons estimacions del Fons de Població de Nacions Unides, es calculava que 6 mesos de confinament suposarien 31 milions de dones més que patirien violència masclista en l'àmbit familiar –més de les que ja la patirien en una situació sense pandèmia–, que els matrimonis forçats s'incrementarien i que les dones veurien vulnerats els seus drets reproductius, ja que no tindrien accés a la salut sexual i reproductiva perquè moltes

consultes, hospitals i clíniques van limitar els seus serveis i les interrupcions a les cadenes de subministraments van afectar la disponibilitat d'anticonceptius, amb repercussions gravíssimes especialment en dotze dels països amb ingressos més baixos del món.

Pel que fa als matrimonis infantils, s'estima que actualment 650 milions de matrimonis són producte d'unions forçoses infantils, i amb la covid es van aturar els programes de prevenció i sensibilització sobre aquesta pràctica. Si no es reactiven i la tendència es reverteix, l'any 2030 hi haurà 150 milions de ma-

trimonis infantils més arreu del món, segons dades d'UNICEF.

Altres dades que resulten rellevants per dimensionar de què parlem quan ens referim a violències estructurals que pateixen aquestes dones i nenes és que l'any 2021 hi havia aproximadament 200 milions de dones i nenes que havien patit mutilació genital femenina, i s'estima que, entre el 2015 i el 2030, al voltant de 68 milions de nenes més seran sotmeses a aquesta pràctica a 25 països del món. La covid ha aturat els programes de prevenció d'a-

questa pràctica i ha evitat que dones i nenes poguessin escapar-se'n.

En aquest sentit, recentment Aissatou Diallo, presidenta de l'Associació Humanitària Contra l'Ablació de la Dona Africana –AHCAMA–, denunciava que, segons han pogut documentar des de l'associació, al voltant del 35% de les dones africanes que arriben a l'Estat espanyol ho fan buscant protecció i fugint de la mutilació genital femenina per a elles o per a les seves filles.

Però no podem caure en el parany de pensar que la violència que pateixen dones i nenes acaba una vegada abandonen el seu país d'origen. Durant el trànsit migratori els perills es multipliquen, i la pandèmia ha accentuat les dificultats a les quals fan front.

En els països d'acollida, el risc de patir violència no desapareix, i durant la pandèmia les dones refugiades, migrades i sol·licitants d'asil han hagut de fer front a unes dificultats agreujades per la vulnerabilitat legal i la limitació en l'accés a determinats serveis, com el de la salut, per la forta discriminació laboral que existeix a l'Estat espanyol, que les condemna a treballs temporals, poc qualificats i majoritàriament vinculats al sector domèstic i de les cures. Això ha comportat que moltes –les que tenien contracte– acabessin a l'atur, sense ingressos i, pel rol sovint atorgat, fent-se càrrec de la salut de tota la família en detriment de la seva.

La pandèmia de la covid ha afectat tot el món, però no de la mateixa manera. Les dones i nenes fan front a unes formes específiques de violència i a una discriminació i desigualtat estructurals accentuades per les interseccionalitats. Per aquesta raó, hem de vetllar per donar visibilitat, des de tots els àmbits, a totes les dones que veuen els seus drets humans vulnerats i protegir de manera efectiva les que cerquen asil.

Foto: Pexels

Les millors perles

El Dr. Gomollón ha explicat a Twitter una emotiva història que gairebé l'ha fet plorar a la consulta. Un pacient amb un trastorn mental veu que els seus pares es fan grans i, per no perdre'ls, fica els rellotges al congelador o els retarda: vol aturar el temps.

La 'Macarena' en bucle per dissoldre una concentració d'antivacunes. És l'estratègia desesperada que va fer servir la policia a Nova Zelanda per fer fora els antivacunes que feia sis dies que acampaven davant el Parlament.

Al Sergi li van robar el DNI, com a tanta gent, i arran d'això va començar a rebre acusacions d'estafa cada setmana, tal com ell mateix va explicar a RAC1. Un any després, han trobat el seu carnet. Només s'ha hagut de gastar 8.000 euros en advocats.

Un home es trenca la cama mentre fugia dels Mossos d'Esquadra en plena operació antidroga al Raval de Barcelona, segons ha publicat *ElCaso.cat*. No només va acabar emmanillat, sinó també amb el fèmur fracturat.

Eli Don/ACN

LA FOTO

Aigualtat

nom (fem.)

1. Dret dels perceptors de **pensions mínimes** contributives a acollir-se a la tarifa social del cànon de l'aigua per reduir la seva factura.

Tarifa social del cànon de l'aigua

100% de bonificació si no superes els 9 metres cúbics d'aigua al mes.

50% si superes els 9 metres cúbics d'aigua al mes.

Bonificació aplicada sobre el cànon de l'aigua, un impost que representa el 30% de la factura de l'aigua.

Sol·licita la tarifa social del cànon de l'aigua al 012 o a la web aca.gencat.cat

 Generalitat de Catalunya

Tribuna

Darrer dilluns del mateix gener

per David Fernández

Foto: Pexels

Darrer i cinquè dilluns del gener de 2022 i es reconfirma la pujada ininterrompuda de tot plegat –cinisme, macrogranges i extrema dreta inclosos. Gener costerut com mai, ara que per posar la bugada o el calefactor hem de consultar el parquet borsari de les hores vall i recórrer als remeis casolans –que mai caduquen, perennes– de les àvies. I això que ja hem perdut el compte, retransmès en estricta directe a cada telenotícies, de quants cops ha pujat la llum el darrer dia. Mostra aleatòria de la subhasta a l'alça en la qual vivim, a u de gener el preu electritzant era tres vegades més gran que el del primer dia de l'any de 2021. En la darrera dècada, l'aigua s'ha enfilat un 70%. I en pocs mesos, el preu de la bombona de butà ha crescut un 33% respecte del darrer hivern. L'oli d'oliva s'ha encarit un 25%. I els combustibles, un 30%. No serà per dades d'infart. El desembre, l'IPC marcava una pujada històrica del 6,7%. Ahir van comprovar, els que tenen sort de tenir nòmina, que els salaris, en canvi, només s'han actualitzat a un 1,68% més aquest gener. Els comptes no ens surten –a ells, sí, és clar, per això desquaden els de la majoria.

Amb el preu de la vida inflacionada a raó d'un 5% addicional, només cal parar l'orella al que denuncia *Mareia Pensionista*, aclarint que el que s'anuncia com a pujada de les pensions és una pèrdua material estricta de poder adquisitiu. Si tot puja un 5% i les pensions només un 2,5%, no cal ser Einstein per saber que els números no quadren i que ens venen bou per bèstia grossa. Cal afegir el de sempre enmig de l'espessor metropolitana: que la vida i les desigualtats sempre van per barris i no és mai el mateix on cau aquesta grossa inversa i com es reparteix l'altra pedrea inflacionista, que no dona res, només pren. L'Evangelí segons Sant Lluç sempre treu el cap al gener: a qui més té, més se li donarà; a qui poc té, se li traurà el poc que li quedi. Mentre Europa, en aquest cas, sí que els mira –als Pujol, als Borbons– i llança un cable vergonyós als evasors fiscals, ordenant retornar dos milions d'euros a qui els tenia amagats a Andorra. Per prescripció delictiva; el que mai caduca ni prescriu és la desigualtat. Gener infaust, doncs. I esclaridor. Alguns fan l'estiu en ple hivern: a l'agost la previsió de beneficis nets per a 2021 d'Endesa, Iberdrola i Naturgy s'estimava en quasi 7.000 milions d'euros.

Tot és inversament proporcional i sempre puja el cost de la vida en paral·lel a la pujada exorbitada dels beneficis de les grans empreses, les de sempre, les que controlen el cotarro i, rere un cicle de privatitzacions i desregulacions, van aconseguir que el que eren serveis públics fonamentals passessin a ser tipificats com a serveis essencials on posar la mà i la pistola. Atracaments a plena llum. Això passava el 1997, de la mà del PP de José María Aznar i Rodrigo Rato, però per suprema ordre europeu neoliberal. Liberalització del sector elèctric, li va-

ren dir, amb la falsa promesa que es feia pel nostre bé, perquè els preus baixessin –i bla, bla, bla. No cal fer *spoilers* de com va acabar tot plegat. De tant privatitzar-ho tot ens quedarem sense res. Canibalisme en potència. Vampirisme a l'engròs. I unes quantes portes giratòries dels que firmaren aquelles liberalitzacions exprés i acabaren l'endemà en el butacó d'un consell d'administració. En els darrers vint anys les elèctriques han guanyat la gèlida xifra de 112.000 milions d'euros en beneficis nets, mentre ens llevem sospesant que la propera bugada millor posar-la a les sis del matí.

Tanmateix, la pujada de gener, per a molts, no és circumstancial ni passatgera i durarà durament, sense treva, fins al proper hivern. Viuen en un gener permanent, com altres ho fan en un agost perpetu. Gener, paradoxalment, és temps de dades i informes contraposats. És el moment cruïlla habitual on el Fòrum de Davos diu la seva –enguany no, suspès fins al maig per la pandèmia– i Oxfam diu la contrària, amb la seva anàlisi anual sobre les desigualtats globals: enguany detalla que, des de 1995, l'1% més ric del planeta ha acaparat prop de vint vegades més riquesa global que la meitat més pobra de la humanitat. I que les desigualtats maten –a raó d'una persona cada quatre segons.

No serà per informes. Aviat, parlant de fets on fa massa que fem molt tard, es presentarà el darrer Informe Foessa sobre els efectes de la covid en les desigualtats socials. Totes les temences anticipades i les pitjors previsions s'han complert puntualment: en pandèmia s'ha aguditzat l'empobriment i les llars sense cap ingrés estable, ha crescut la bretxa de gènere, l'exclusió impacta el triple en la migració, s'ha consolidat la desconexió i apagada digital de moltes llars, massa jove viu en un present *no future* i la diferència entre els que més tenen i els que menys ha augmentat un 25%. Gener permanent: tres de cada deu famílies s'han vist obligades a reduir les despeses habituals en alimentació, roba i calçat. I Catalunya és una de les societats més afectades.

Calendari d'advent i d'adversitats, amb el rerefons inequívoc de la crisi i fallida d'un model malbaratador, desigual i hiperconsumista –insostenibilitat, degradació i depravació–, dijous passat al Saló de Cent de Barcelona es retia homenatge, amb la medalla d'or al mèrit civil a títol pòstum, a dos imprescindibles que als nords del sud i als sud del nord feien el mateix: Pere Casaldàliga –«no n'hi ha prou amb ser creient, s'ha de ser creïble»– i Manel Pousa, *Pare Manel*. Amb escassa presència oficial –quatre de quaranta-un regidors–, al final del lliurament s'escolava la melodia d'una antiga cançó: «*Seria tot un detall / Tot un símptoma d'urbanitat / Que no perdessin sempre els mateixos / I que heretessin els desheretats*». No serà aquest gener. No encara.

“

**De tant privatitzar-ho
tot ens quedarem
sense res.**

Canibalisme en potència.

Vampirisme a l'engròs.

I unes quantes

portes giratòries

dels que firmaren

aquelles

liberalitzacions exprés

i acabaren l'endemà

en el butacó

d'un consell

d'administració

”

Flaixos

@perlabonagent: Fan segon d'ESO i ja tenen uns problemes d'autoestima brutals. Alguna cosa estem fent molt, molt malament.

@paucusi: A les cues de les discoteques hi ha un perfil de persona que fa veure que no ha vist que se li acaben de colar per una raó ben senzilla: la terrible por de ser apunyalat.

@adammartinsk: Tres filles, cinc partits de vòlei entre avui [divendres] i diumenge, un progenitor (jo). Què pot sortir malament?

línia vol ser un espai per a la conversa metropolitana serena i responsable

David
Fernández

Montserrat
Tura

Elsa
Artadi

Oriol
Lladó

Susana
Pérez

Dolors
Sabater

Jordi
Martí

Lucía
Delgado

Marc
Cerdà

Gala
Pin

Xavier
Godàs

Martí
Casamajó

Joan Ramon
Casals

Elisenda
Alamany

Xavier
Marcé

Víctor
Porres

Ferran
Falcó

Manuel
Reyes

Núria
Parlon

Arnau
Nadeu

Mobilitat | Primers passos per impulsar un bicibús

L'AMPA de l'Escola Pere Vila té una proposta de bicibús per a Ciutat Vella, que aniria des de la plaça d'Antoni Maura fins al passeig Lluís Companys. Ara està esperant saber si comptarà amb l'ajuda de la Guàrdia Urbana.

Els veïns, mig satisfets amb els 70 futurs pisos públics del Gòtic

» 700 treballadors es traslladaran d'edifici perquè el barri guanyi pisos
» El veïnat recorda que l'Ajuntament va prometre 110 habitatges

HABITATGE ▶ L'Ajuntament rehabilitarà els antics jutjats de la Via Laietana ubicats al número 8-10 i hi traslladarà 700 treballadors municipals a partir del 2026. Aquest moviment deixarà disponibles sis edificis del barri que ara acullen diversos serveis municipals i que es destinaran a la construcció del nou CAP Gòtic – a finals del 2020 es va anunciar que es farà a l'edifici municipal de la plaça de Pi i Sunyer – i al voltant de setanta pisos públics.

Des de l'Associació de Veïns del Gòtic aplaudeixen la mesura, ja que asseguren que convertir edificis públics en habitatges és una demanda "històrica". Però, recorden, en el pla hi ha 40 pisos públics menys del que es preveia. Les seves paraules estan basades en promeses recents. L'Ajuntament, recorden, es va comprometre fa uns anys a fer els pisos públics als jutjats de la Via Laietana, i llavors es va dir que la xifra seria de 110.

El trasllat serà als antics jutjats de la Via Laietana. Foto: Ajuntament

Aquell compromís va quedar re-fermat en un Ple de l'Ajuntament de fa vuit mesos. El passat 16 de febrer, però, l'estratègia anunciada va ser diferent de l'esperada: els nous habitatges no estarien als jutjats i, en comptes de 110, se'n faran 70. "Ara demanem que s'arribi als 110 pisos. Hi ha altres edificis que es poden fer servir", insisteixen des de l'entitat veïnal.

Les propostes que fan des de l'associació per arribar a aquesta

xifra són diverses. Una d'elles, indiquen, és que el consistori converteixi més edificis municipals buits en habitatges, com el que hi ha al número 9 del carrer del Call. Una altra, afegeixen, és comprar finques privades per fer el mateix. "Al Gòtic no es compra cap edifici privat des del 2015", diuen deixant clar que cal continuar defensant el dret a l'habitatge en un dels barris de la ciutat més colpejat per la gentrificació.

La nova comissaria del Raval s'inaugurarà a l'octubre

EQUIPAMENTS ▶ La futura comissaria de la Guàrdia Urbana que permetrà que Ciutat Vella guanyi efectius policials començarà a funcionar al voltant del pròxim mes d'octubre. El nou equipament, que estarà centrat a millorar la seguretat del Raval, estarà situat, tal com ja es va avançar fa mesos, al carrer de les Tàpies, a l'antiga seu del Consell Comercial del Barcelonès. Les obres per adaptar l'edifici començaran al març.

Per la seva banda, el primer tinent d'alcalde Jaume Collboni va assegurar el passat 14 de febrer que l'obertura de la nova comissaria és una "magnífica notícia en termes de servei públic, proximitat i reforç de la infraestructura". Collboni també va destacar que la instal·lació serà realitzada amb una inversió d'1,2 milions d'euros. Es preveu que tingui capacitat per a 500 agents, mentre ara hi ha 410 treballant a tot el districte.

La comissaria estarà al carrer Tàpies. Foto: Twitter (@jaumecollboni)

Una concentració davant de l'escola. Foto: Twitter (@AVVBarriGotic)

La Sant Felip Neri vol ser pública

ESCOLES ▶ L'Escola Sant Felip Neri del Gòtic, on es pot estudiar fins a quart d'ESO, ha de ser pública. Tal com explica el president de l'AFA, Josep Maria Boronat, aquesta és la petició que fan els pares i mares de l'AFA, els seus mestres, el Consorci d'Educació i la Fundació Torras i Bages, encarregada de gestionar el centre. La raó? Ser una escola concertada d'una sola classe per curs, i amb els dos anys de pandèmia, ha posat en perill la

seva "viabilitat", diu Boronat. "La millor manera de garantir que l'escola continua és fer-la pública", assenyala.

Perquè aquest desig, que és el desig de moltes persones, es faci realitat només falta un acord amb la propietat de l'escola: la Congregació de l'Oratori de Sant Felip Neri, els Felipons. "Han de voler llogar els espais al Consorci d'Educació com estan fent ara amb la Fundació Torras i Bages", recalca Boronat.

Una altra raó important perquè aquest canvi es faci realitat és que a la zona nord del Gòtic no hi ha cap escola pública i en tot el barri no hi ha cap institut públic. Això no és tot. A més, el canvi també ajudaria que es pugui fer més vida en un barri que fa temps que va començar a expulsar veïns a canvi del turisme. "La plaça de Sant Felip Neri – on hi ha l'escola – és un dels pocs punts de trobada del Gòtic entre famílies, nens i veïns", conclou.

Atenció psicològica via telemàtica

Psicoterapeuta Col·laboratiu i Dialògic

Psicòleg

Depressió, Ansietat, Estrès
Dificultats de relació

Visites concertades dimarts i divendres

www.javiercentol.com

📞 625 522 561

Numància, 52-54 Entresòl 4t

 Vicente Ferrer

**ES BUSQUEN
3.000
AMICS INVISIBLES
AQUEST ANY, REGALA
APADRINAMENT**

VULL COL·LABORAR

Descobreix-ho a:
www.sebuscanamigosinvisibles.org
900 111 300

**el valor de
la proximitat**

100.812
usuaris únics metropolitans
Octubre '21 OJD

166.566
pàgines vistes
Octubre '21 OJD

linia
el diari metropolità

liniatarxa.cat grup comunicació21

Tota la població de Sant Fost. O gairebé tota la de la Llagosta. O la meitat de la de Martorell o Olesa. O dues terceres parts de la de Sant Just. El nombre de defuncions de persones grans que hi va haver durant el primer mig any de pandèmia equival a aquestes comparacions. En només sis mesos, 11.255 persones de més de 70 anys van morir a conseqüència de la covid a Catalunya. Es diu de pressa, però com seria l'experiència de visitar, per exemple, Sant Fost el 31 de gener de 2019 i veure gent als carrers i tornar-hi el juny de 2020 i no trobar-hi ningú? Seria com caminar per un paisatge arrasat per la guerra o pel silenci d'un desastre nuclear.

És així com millor s'entenen els efectes de la pandèmia: com un desastre que va posar el focus en la gent gran. I ara que ja hem fet el símil adequat, que sabem de què parlem, caldrà pensar com aquesta població ha entomat una realitat tan extrema. Mort, tristesa i soledat. Aquestes serien les tres paraules guia per recórrer els dos darrers anys viscuts per les persones grans. Però també ho serien altres mots menys durs: resistència i esperança.

MORT

Quan el 10 de març la filla de la Maria Teresa li va dir que era millor no reunir-se per celebrar el seu aniversari, ella, una dona vital de 86 anys, no podia arribar a imaginar-se el que havia de venir. "No em vaig espantar", assegura a l'altra banda del telèfon.

Durant aquests dos anys, el seu exmarit i el pare del seu gendre han mort de covid. "Els meus dos consogres van entrar a l'hospital amb covid, i quan ella va recuperar-se i en va poder sortir, li van dir que el seu marit havia mort", relata la Maria Teresa.

Albert Quiles, director de la fundació Amics de la Gent Gran, assenyala que a l'inici de la pandèmia les morts es van fer notar en un organisme que està en contacte amb unes 2.200 persones. "No podem dir-ho del cert, però les morts d'usuaris van augmentar entre un 10 i un 15% els primers mesos", afirma Quiles.

Amb tot, si en algun lloc es va fer sentir especialment la mort de la gent gran, aquest va ser les residències: l'epicentre de la pandèmia. Tal com ha posat sobre la taula Amnistia Internacional, "a Catalunya, de l'1 de març al 15 de novembre de 2020 van morir per covid 7.045 persones grans que vivien en residències". Així mateix, l'organització denuncia que en molts centres s'han vulnerat drets fonamentals d'usuaris i familiars.

"Tinc dret a saber què estava passant. Ens ho han negat sempre. La meua mare no ens la podran tornar, però una cosa que es podria haver evitat no volem que torni a passar mai més", diu l'Ana María, filla d'una dona que vivia a la residència Federica Montseny de Barcelona. En el seu cas,

El 40% de les persones grans se senten més soles ara que abans de la pandèmia. Foto: Eli Don/ACN

Els dos anys de les víctimes més grans

Les persones grans són les que més han patit els efectes de la pandèmia. A més de veure's directament afectades pel risc de mort si es contagien, de vegades s'han sentit soles i oblidades per la societat. Això ha fet que la seva condició tant física com emocional s'hagi deteriorat en menys de dos anys.

no va ser traslladada a l'hospital quan es trobava en estat crític, i encara que la filla ha presentat una denúncia, el contenciós, com tants altres a tot l'Estat, encara no s'ha resolt.

Els mateixos treballadors d'algunes residències de Barcelona han denunciat les deficiències que els seus centres tenien per afrontar una crisi com la que hi va haver. La Natalia, una gericultora d'una residència barcelonina, afirma que a les persones grans

que hi vivien "no se'ls va explicar què estava passant i moltes van pensar que se les castigava", i això va comportar-los "un greu deteriorament físic". En els casos més extrems, segons lamenta Amnistia Internacional, "hi ha persones que han mort soles, violant així el seu dret a la mort digna i suposant també un trauma per a les seves famílies". "Tampoc va haver-hi una gestió adequada de l'acomodament i del trasllat de les persones un cop mortes: no s'a-

visava els familiars, tardaven dies a treure els cossos de les residències, les famílies no sabien on eren...", afegeix.

TRISTESA

La mort és la conseqüència més terrible de la pandèmia. Malgrat això, la crisi sanitària també s'expressa en altres aspectes com el confinament.

"La veritat és que he viscut molt malament aquests dos anys... Estic sola i soc molt gran,

i els dos primers mesos me'ls vaig passar sense veure ningú", diu l'Aurora. Ara té 86 anys i surt de casa amb dificultats. Abans baixava al carrer i quedava amb altres persones grans, però el març de 2020 tot allò va quedar enreure. La seva anterior vida es va ensorrar. La pandèmia li ha passat factura i ha empitjorat físicament. Li costa caminar. De fet, ha passat del bastó al caminador. De fet, ha passat del bastó al caminador en menys de dos anys. "La vida m'ha canviat", lamenta.

Els meus avis

● Els periodistes, sempre sota l'allargada ombra de l'objectivitat, oblidem que les històries sobre les quals escrivim també són nostres. I per molt que ens en vulguem extreure, ens afecten. En el cas de la pandèmia, aquesta idea no pot ser menys certa. Tots coneixem gent gran. Avis, pares, àvies o mares que han estat les víctimes d'aquests dos anys. Han patit veient com persones de la seva generació morien i pensant que, si s'infectaven, recorrerien el mateix camí.

La Montse i l'Albert tenen 86 i 90 anys. Quan va començar la pandèmia

familiars s'encarregaven de fer-los la compra, d'anar a la farmàcia, de planxar-los la roba o de fer-los el menjar.

Els mesos van passar, i quan la situació ja estava més normalitzada, la filla de l'Albert i la Montse va trobar una altra noia per fer les tasques. La parella cada cop tenia més dificultats per valer-se per si mateixa. Per a la Montse, era el dolor, "el mal de tot", i per a l'Albert la cada cop més fràgil vista, que el feia "avorrir com un vell".

La reclusió els ha passat factura. El cada cop va amb menys freqüència al mercat a comprar i ella no es mou de

Qui no té un avi, una àvia, un pare o una mare d'edat avançada? Són les persones que més han patit la pandèmia i mereixen les nostres històries

tenien una dona que anava a casa seva cada dia per netejar i cuinar. Amb dificultats i ajuda, encara es podien valer pel seu propi peu. Poc després de l'esclat de la pandèmia, però, la noia que treballava a casa seva va decidir que, per por de contagiar-se i de contagiar-los a ells, deixava la feina.

Els familiars ens vam organitzar per fer les tasques. Cada dimecres, qui escriu aquestes línies hi anava dues hores a netejar els lavabos, a passar l'aspiradora i a fregar el terra, mentre la Montse mirava com Ana Rosa Quintana treia a passejar eslògans sensacionalistes a la televisió i l'Albert escoltava a la ràdio les novetats financeres del seu Barça. Altres

casos. Diuen que tenen ganes de marxar. Aquell eufemisme de la mort. Parlem el gener quan els dic que vull que apareguin en aquest reportatge. Els pregunto què és el que més els ha afectat de la pandèmia i si tenien por de contagiar-se. "De contagiar-me i morir, no. El que pitjor porto és no poder veure els meus fills i els meus nets amb tanta freqüència", diu la Montse. "Poder-los abraçar", afegeix. "Ja m'ho imagino", responc jo amb les paraules sortint-me de darrere de la mascareta i pensant que aquesta vegada tampoc l'abraçaré. "Treu-te aquesta merda de la cara", em diu l'Albert fent broma com fa sempre. Tots tenim gent gran que es mereix les nostres històries.

Ella és l'exemple més clar de la llosa que suposen els temps pandèmics. "Abans vivia molt bé, i ara m'enrabió perquè em dic: 'Jo que vaig passar la guerra quan era una criatura hauré de marxar d'aquest món passant això?'. No tinc ganes de viure gaire més, em falta alegria", afirma.

Té la veu cansada. Només s'il·lumina quan recorda el passat. "A mi sempre m'ha agradat la natura, i ara des de casa no veig ni un arbre... Quan tenia 20 anys vaig anar de Martinet a Andorra i d'allà a Puigcerdà... Que bonic que va ser!", rememora. Per travessar la frontera ho va haver de fer de matinada, quan no hi havia guardes, perquè el règim franquista no permetia a les dones canviar de país. Són més de 130 kilòmetres de ruta a peu. Ara l'Aurora ja no pot caminar pels Pirineus, i ens recorda que tots els joves serem gent gran i que tota la gent gran va ser jove.

SOLEDAT

El cas de la Pilar també té punts semblants al de l'Aurora. Ella té 73 anys i el març de 2020 en feia dos que el seu marit havia mort. "La veritat és que he passat la pandèmia amb molta angoixa. Totes les mesures em van fer

agafar molta por", explica. Durant els primers compassos no sortia de casa i se sentia sola. "Ho vaig passar molt, molt malament... Hi havia dies que no em volia llevar ni menjar", recorda.

La soledat ha estat una constant. Segons un estudi d'Amics de la Gent Gran, més del 40% dels usuaris amb els quals tracten se senten menys acompanyats ara que abans de la pandèmia. Tal com detalla Quiles, la soledat s'ha agreujat encara més per la manca de coneixements tecnològics d'aquesta població. "Tres de cada quatre persones que acompanyem fan servir el telèfon fix per a la seva comunicació", afirma per afegir que "la bretxa digital és severa". Això va fer que moltes persones perdessin el contacte humà directe. Amb tot, Quiles llença una reflexió: "Molta gent a la qual preguntàvem com estava vivint el confinament ens replicava: 'Quin, aquest o el d'abans?'. Abans de la pandèmia ja vivien reclosos".

La mateixa Pilar s'ha sentit abandonada. Considera que la pandèmia ha aprofundit el menyspreu de la societat cap a la gent gran. "Els avis serveixen fins que són útils per cuidar els fills dels fills, i quan no aporten res se'ls

"Abans vivia molt bé, i ara m'enrabió perquè em dic: 'Jo que vaig passar la guerra quan era una criatura hauré de marxar d'aquest món passant això?'. No tinc ganes de viure"

"La pandèmia ha aprofundit el menyspreu cap a la gent gran... Els avis serveixen fins que són útils per cuidar els nets, i quan no aporten res se'ls aparta"

aparta i es tornen invisibles", critica. Ella, però, creu que de tot-hom es pot aprendre alguna cosa.

Sigui com sigui, fa uns mesos que les coses ja no són tan dures per a la Pilar. "La situació va canviar com si haguessin girat un mitjó quan va venir el voluntari d'Amics de la Gent Gran... Va ser com un flexxazo, ens vam entendre des del primer moment", comenta rient.

RESISTÈNCIA I ESPERANÇA

Als seus 86 anys, la Maria Teresa té un rellotge intel·ligent al canell que li diu que ha de fer 6.000 passes cada dia. El passadís de casa seva, ha comptat, són unes 100 passes. Durant el confinament, el recorria 60 vegades cada dia. "Ho feia quan hi havia anuncis a la televisió o en altres moments", explica. El seu cas demostra la capacitat de resiliència de moltes persones grans.

Ella ha aprofitat la pandèmia per abonar-se a les seves aficions. "Durant el confinament vaig llegir, vaig escriure... Vaig poder fer el que volia", diu. El seu cas divergeix del d'altres persones d'edat avançada que no tenen la mateixa vitalitat. Què la fa diferent? Seria molt fàcil parlar de caràcters, però en la seva història hi ha dos elements cabdals. El pri-

mer: en cap moment s'ha sentit sola, ja que el contacte amb la família ha estat constant. "Els meus fills em venien a veure des de la finestra i cada nit fèiem videoconferències", diu. El segon: les noves tecnologies. "Amb les amigues, tot i que fa dos anys que no ens veiem i abans quedàvem almenys un cop al mes, ens hem continuat parlant pel WhatsApp", afegeix.

Malgrat tot, ella també ha tingut por. "Ara no em faré la valenta [riu], perquè tot aquest temps he tingut el termòmetre sempre al costat per posar-me'l al mínim símptoma", admet. A més, també s'indigna pel que ha passat a les residències. Tanmateix, és cert que la seva manera d'entendre el món l'ha ajudat. "Amb l'edat que tinc veig les coses diferent. Les coses passen. No hi ha una explicació per a tot i no cal buscar-la", afirma.

La Maria Teresa, com totes les persones grans, com l'Aurora i la Pilar, ha estat víctima d'un món que fa bona l'expressió "el mort al sot, el viu al rebost". El mort són les persones grans i els vius la resta.

Un reportatge
d'Albert
Alexandre

Ocupació | Demanda per ser dependent de botigues

Segons el rànquing de 2021 de feines més sol·licitades que el·labora Barcelona Activa, dependent de botigues era la segona feina més demandada, dependent de comerços d'alimentació la cinquena i cambrer la setena.

L'activitat comercial als barris comença a revifar a poc a poc

VENDES ▶ Les restriccions d'aforaments a l'interior de bars i restaurants i dels comerços, i la limitació de reunions de 10 persones, van acabar el passat 28 de gener. En funció de la zona del districte a la que es miri, aquests canvis s'ha viscut d'una manera o una altra. Per una part, el gerent de l'Eix Comercial del Raval, Jordi Bordas, assegura que la restauració i les botigues del Raval han començat a tenir més clients des de fa aproximadament dues setmanes. Un canvi important si es té en compte, indica, que els mesos de desembre i gener van ser "molt dolents". "El volum de feina ha pujat un 10%, però abans havíem viscut una baixada del 30%, així que encara hem de recuperar un 20%", detalla Bordas.

A l'altra punta del districte, la Barceloneta, la situació es viu diferent. El president de l'Agrupació de Comerciants i Industrials de la Barceloneta (ACIB), Sergi Ferrer, reconeix que l'eliminació de les restriccions no ha tingut tant d'impacte en el barri perquè

El comerç espera que la recuperació arribi en uns mesos. Foto: Ajuntament

la restauració ja estava "força bé" al mes de gener. "Han vingut bastants turistes o hi ha molts bars amb terrasses, que s'han fet servir perquè ha fet bon clima", celebra. Paral·lelament, creu que si els casos continuen baixant, el panorama anirà "cap a millor".

Tot i això, una cosa és millorar i l'altra és viure una pujada im-

portant de la facturació. Per part seva, Ferrer, creu que la Setmana Santa i l'estiu seran "claus" perquè és quan la gent es mou més i la sisena onada estarà lluny. D'altra banda, Bordas confia en el mes de juny, quan hi ha festivals de música que atrauen persones de tota Catalunya i Espanya i, afegeix, "això ens beneficia".

El Gremi de Restauració torna a Foment del Treball

ENTITATS ▶ El Gremi de Restauració de Barcelona i Foment del Treball van firmar el passat 17 de febrer el document que suposa el retorn de l'entitat que representa el sector de la restauració a la principal organització patronal catalana.

El president del Gremi de Restauració, Pere Chias Suriol, i el de Foment, Josep Sánchez Llibre, van mostrar la seva satisfacció per un acord que ambdós van valorar de forma molt positiva. Segons Sánchez Llibre, el retorn del Gremi "refor-

ça Foment i, encara més important, millora la representació i la capacitat de negociació de la restauració amb les administracions públiques". Segons el cap visible de Foment, "la restauració és un sector essencial en el desenvolupament econòmic, turístic i social de la ciutat".

Chias Suriol, per la seva banda, va destacar que la tornada del Gremi a Foment "s'ha d'entendre com una aposta decidida de les dues entitats per abordar els difícils reptes que tenen la ciutat i el país per davant".

Chias Suriol i Sánchez Llibre es donen la mà. Foto: Foment

COMERÇ DE PROXIMITAT, UN VEI DE CONFIANÇA!

- T'ofereix el millor producte amb la cara més humana
- Cuida de la comunitat on vius
- Paga impostos i dona vida a la ciutat
- Contribueix a un entorn més sostenible
- Sempre és a prop teu!

amic

associació de mitjans d'informació i comunicació

Mitjans Km 0

La Carme, més de 10 anys portant el millor peix al barri.

línia Ciutat Vella

Nou Pla de Mobilitat del Raval

SOLUCIÓ O PROBLEMA?

Repensem i debatem entorn
el nou Pla de Mobilitat del Raval amb:

Elsa Artadi

candidata de Junts Barcelona;

Julià Cabrerizo

doctor en Enginyeria Civil per la UPC ;

Maria Chacón

consellera Portaveu de Junts a Ciutat Vella.

Dilluns, 21 de febrer

19 hores

Casal de barri del Raval
(Plaça Folch i Torres)

BARCELONA!

junts

junts.barcelona

A PROP

consum sostenible i de proximitat

Barcelona suma esforços per una alimentació sostenible

Foto: Ajuntament

Sostenibilitat

“La Capital Mundial de l’Alimentació Sostenible ha servit per impulsar un canvi cultural i de conscienciació social respecte del sistema alimentari actual”. Són paraules de la regidora de Comerç, Mercats i Consum, Montserrat Ballarín, en el marc de la primera sessió plenària per a l’elaboració de l’Estratègia d’Alimentació Sostenible Barcelona 2030, que va tenir lloc a

finals del mes de gener al Saló de Cent. Una jornada a la qual van assistir un centenar de membres d’organitzacions de diferents sectors del sistema alimentari que aposten per un canvi d’hàbits que ens porti cap a un paradigma d’alimentació sostenible. Hi van ser presents institucions públiques, científics, empreses privades, representants de la societat civil, professionals de la comunicació i representants de tots els grups municipals a l’Ajunta-

ment. Tot plegat, amb l’horitzó d’anar més enllà del paper de Barcelona com a Capital Mundial de l’Alimentació Sostenible i posar sobre la taula actuacions concretes en aquesta línia.

El resultat d’aquest procés de treball serà un full de ruta a seguir en matèria de polítiques alimentàries durant els pròxims vuit anys. Es recolliran visions, objectius, línies de treball i exemples de projectes d’èxit relacionats amb la transformació del

sistema alimentari a la ciutat. Amb tot, suposarà un pilar per a les pròximes accions d’ara i fins al 2030.

Els eixos d’aquesta estratègia d’alimentació, compartits amb el Pacte de Po-

El model alimentari actual és responsable d’entre el 21 i el 37% de les emissions de gasos contaminants

lítica Alimentària Urbana de Milà, es recullen en sis punts clau, com ara la preparació d’un context favorable per a una acció eficaç de les administracions, promoure dietes saludables, assegurar la igualtat social i econòmica, promoure la producció alimentària, millorar l’abastiment i la distribució d’aliments i reduir el malbaratament.

CANVI CLIMÀTIC

I és que el model alimentari actual és responsable d’entre el 21 i el 37% de les emissions de gasos d’efecte hivernacle a escala global.

D’aquesta manera, a través d’aquest procés de treball es dona continuïtat a l’esforç de l’any passat per convertir Barcelona en la Capital Mundial de l’Alimentació Sostenible.

Agròpolis: un espai comunitari plantejat des de la sobirania alimentària i l’ecologia

Alimentació

Va fer els seus primers passos el 2019, impulsat pel comissionat d’Economia Social, Desenvolupament Local i Política Alimentària. Es tracta de l’Agròpolis, un espai comunitari i transversal en el qual entitats, veïns i experts treballen braç a braç per promoure una alimentació sana, justa i sostenible a Barcelona. Tot plegat plantejat des de la sobirania alimentària i agroecològica.

L’Agròpolis participa en el procés d’elaboració de l’Estratègia d’Alimentació Sostenible Barcelona 2030. En aquest sentit, hi aporta la veu de l’agroecologia i la sobirania alimentària. Paral·lelament, escollirà quatre o cinc reptes de ciutat que s’identi-

fiquin amb l’estratègia per treballar en la creació conjunta de projectes que vagin en aquesta línia de treball.

UN ESPAI DE TROBADA

L’Agròpolis és un espai comunitari de diàleg, feina i acció que comparteixen la societat civil, el teixit econòmic, les universitats i l’Ajuntament. Aquests agents tenen en comú l’objectiu de col·laborar per transformar el sistema alimentari de la ciutat. Els seus principals eixos de treball són el polític, a partir del qual es poden expressar o contrastar polítiques entorn de l’alimentació sostenible; el de col·laboració, per crear projectes i accions que vagin en aquesta línia; i, a més, s’erigeix en un espai de trobada per establir sinergies.

Foto: Ajuntament

consum sostenible i de proximitat

Armariets refrigerats a sis mercats per recollir comandes

Digitalització

Fer una comanda al mercat i poder recollir-la sense cues i quan l'equipament ja hagi tancat. Aquesta és la principal finalitat dels armariets refrigerats que s'han instal·lat a sis mercats de la ciutat i a quatre aparcaments de B:SM que estan ubicats als mercats de la Boqueria, Sant Antoni, Sagrada Família i Guinardó. Els altres sis mercats amb armariets són el del Ninot, el de Sants, Llibertat, Concepció, Lesseps i Provençals.

Aquesta iniciativa forma part del pla de digitalització de mercats i consisteix en l'habilitació d'armaris refrigerats a una temperatura que oscil·la entre els dos i els vuit graus, amb compartiments individuals i interfície digital que permeten dipositar-hi comandes per part dels comerciants i que

poden ser recollides pels clients de forma còmoda, ràpida i segura. Aquests armariets estan connectats a internet a través d'una plataforma tecnològica que els gestiona i monitoritza. A més, poden comptar amb 18, 28 o 38 compartiments individuals.

COMANDES ONLINE

D'aquesta manera, es faciliten les comandes, que poden ser recollides sense la necessitat de fer cues i quan les parades o els mercats estiguin tancats. Ho permeten fer a través d'un servei de Click&Collect per als comerciants i per al futur Marketplace que es desenvoluparà als mercats de la ciutat.

La instal·lació d'aquests armariets refrigerats és una prova pilot, tot i que la voluntat de l'Ajuntament és que s'acabin instal·lant a tots els mercats municipals.

Pel que fa a l'aspecte digital, aquesta nova iniciativa es gestiona mitjançant un portal web de reserves en el qual els comerciants poden reservar els armariets per al mateix dia o per a un altre, sempre que estiguin disponibles. La plataforma, per altra banda, està configurada amb diferents franges de recollida de les comandes. Inicialment, hi ha una franja de matins –de 10 a 14:30 hores– i una altra de tardes –des de les tres i fins a les nou de la nit–, de dilluns a dissabte.

Amb tot, l'Ajuntament informa que de cara a la primavera començarà a implementar el Marketplace de Mercats de Barcelona, una plataforma de venda online comuna de les parades. La finalitat d'aquest servei és ajudar els botiguers a digitalitzar el seu negoci i disposar d'un mecanisme per fer el repartiment de les comandes als armariets.

EN PRIMERA PERSONA

“Un carrer sense botigues és un carrer insegur”

M. Carmen Mateos

Joieria Mateos
(Carmel Comerç)

M. Carmen Mateos és presidenta de Carmel Comerç i regenta, juntament amb el seu germà, la Joieria Mateos, tota una institució al barri, on està oberta des de fa 49 anys. Mateos reivindica la unió dels botiguers i que l'administració els doni suport per continuar aportant “llum” als carrers de la ciutat.

Quins creu que són els reptes del comerç de proximitat?

L'Ajuntament fa promoció per impulsar la digitalització del petit comerç, i això està bé. Però crec que haurien d'incentivar l'obertura de nous comerços, perquè un carrer sense botigues és un carrer insegur. La llum dels establiments fa que la gent se senti segura.

La crisi de la pandèmia ha empitjorat la situació del petit comerç, però se n'ha sabut refer a través de la unió...

És clar! És que si no ens unim ara... Els nostres socis reben informació sobre les ajudes, restriccions, horaris i recomanacions per evitar els riscos de la covid. Si no estàs associat, no la pots rebre. Cal promoure l'associacionisme comercial.

D'aquí que al districte hagin fet pinya amb la resta d'eixos comercials, oi?

Col·laborem a través de la Federació de Comerciants dels Tres Turons i també amb Cor d'Horta i Eix Maragall. Sempre que ens truquen, hi som. Millor units. Si no, no tindriem força davant les administracions.

Fotos: Ajuntament

Taller de cuina a la Boqueria per a persones amb síndrome de Down

Foto: Ajuntament

Formació

El Mercat de la Boqueria va acollir el passat dissabte 15 de gener un taller de cuina per a persones amb síndrome de Down. La finalitat d'aquesta activitat és donar eines a aquestes persones perquè puguin aprendre a preparar plats cuinats per elles mateixes i no dependre tant del menjar precuinat.

Els participants en el taller formen part del grup de lleure 'Quedem', que està adscrit a la Fundació Catalana Síndrome de Down. El col·lectiu va visitar la Boqueria per preparar una recepta a l'aula gastronòmica del mercat. L'encarregada d'elaborar el plat forma part de la Fundació i va decidir ensenyar-los a cuinar mandonguilles amb ver-

dures. La professional va explicar als membres de 'Quedem' els passos que requereix la recepta. Per fer-ho, els va dividir en dos grups que es van repartir les tasques per avançar en l'elaboració, com ara tallar les verdures o bé cuinar les mandonguilles.

FOMENTAR L'AUTONOMIA

La finalitat d'aquest taller és evitar que les persones amb síndrome de Down dependin tant dels productes precuinats a l'hora de menjar i que puguin preparar plats saludables per elles mateixes.

El grup 'Quedem' és hereu del Programa d'Autonomia Jove i va ser creat el 1998 per fomentar l'oci en comunitat i possibilitar espais de relació per garantir el dret al lleure de les persones amb síndrome de Down.

la Barcelona desconeguda

Turisme km0

Can Ricart, de fàbrica tèxtil a campus universitari

SANT MARTÍ/ Can Ricart és un nom imprescindible de la història de la industrialització de Barcelona. Aquest emblemàtic edifici del Poblenou, construït a finals del segle XIX, va ser una de les primeres fàbriques d'estampació mecànica de teixits de cotó a Catalunya i va estar activa fins a l'últim quart del segle XX. Tal és la importància d'aquest recinte que la Generalitat el va declarar Bé Cultural d'Interès Nacional l'any 2008. Però, lluny de ser només una joia del passat, Can Ricart –situat al voltant de la zona coneguda com el 22@– té un gran futur al davant. Un futur que, de fet, ja està molt a prop de convertir-se en present.

L'any 2015, l'Ajuntament de Barcelona, propietari de Can Ricart, va cedir a la Universitat de Barcelona (UB) la nau industrial principal i alguns edificis annexos per un

Un acord recent permetrà rehabilitar el recinte i convertir-lo en la seu del futur projecte del Campus de les Arts

període de cinquanta anys. Ara, aquesta cessió permetrà a la UB ampliar les seves instal·lacions i crear el Campus de les Arts, un projecte que té l'objectiu d'enfortir l'educació artística de nivell superior i que fa pocs mesos va rebre un impuls clau per poder tirar endavant.

Foto: Eurocatalana

Les institucions, universitats i entitats que impulsen el Campus de les Arts han signat un acord marc per fer-lo realitat. Aquest acord preveu rehabilitar la fàbrica de Can Ricart, que serà la seu del projecte i així es tornarà a omplir de vida. En aquest sentit, la UB ha sol·licitat finançament en el marc dels fons europeus Next Generation per a les obres de rehabilitació i adequació de l'edifici.

En total, la universitat més antiga de Barcelona disposarà de 6.800 metres quadrats a Can Ricart. Aquí s'hi faran activitats relacionades amb la recerca, la formació, la transferència de coneixement i l'acció institucional. Així doncs, esdevindrà un centre de referència per a l'educació artística universitària o superior. I és que el futur Campus de les Arts ha de servir per resoldre la fragmentació que pateix actualment l'o-

ferta d'ensenyaments artístics a Catalunya, ja que està dividida en dinou centres. Això provoca que hi hagi molt poca varietat de títols superiors i estudis de nivell de màster als quals puguin accedir els més de 8.000 estudiants d'aquest ram.

Amb tot, Can Ricart, una de les fàbriques que va marcar la revolució industrial de Barcelona, tornarà a ser ara un punt important per al desenvolupament de la ciutat.

Drets humans i plantes de tot el món: els ingredients d'uns jardins únics

SANTS – MONTJUÏC/ Tothom hauria de tenir gravats a foc en la memòria els drets humans i tenir-los presents per no tolerar-ne cap vulneració. Per això, al barri de la Marina hi ha uns jardins que s'esforcen a recordar-los. Són els anomenats jardins dels Drets Humans, que compten amb una trentena de plafons il·luminats distribuïts per tot l'espai on estan gravats els trenta articles que integren la Declaració Universal dels Drets Humans. D'aquesta manera, es pot fer una passejada recurrent (i, sobretot, recordant) els nostres drets.

Aquests jardins, que pertanyien a l'antiga fàbrica Philips, conserven espècies de plantes molt antigues i exòtiques, procedents d'arreu del món, algunes de les quals no es troben a cap altre indret de Barcelona. Això ha estat possible perquè, en el seu moment, la dona del director de la fàbrica, la senyora Van der Harst, es va dedicar en cos i ànima a aquest espai. Va ser ella qui, any rere any, va omplir els jardins d'espècies que portava de diferents punts del planeta, gràcies als seus nombrosos viatges, i després en va tenir cura. Per tant: gràcies, senyora Van der Harst.

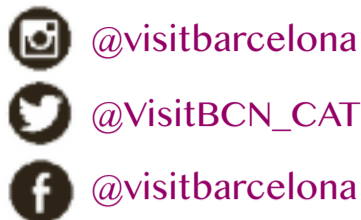
Foto: Ajuntament

Un mirador excepcional dedicat a Joan Sales

GRÀCIA/ L'autor d'*Incerta glòria*, Joan Sales, bé mereix un mirador. En sortir del Park Güell es troba el mirador dedicat a aquest escriptor, poeta, traductor i editor. Des d'allà es pot veure tota la ciutat: la geometria perfecta de l'Eixample, amb la silueta impactant de la Sagrada Família, però també els gratacels del Fòrum. Sens dubte, és una parada obligada per a locals i visitants. A més, és una bona opció per aprendre més coses sobre la figura de Joan Sales, ja que hi ha una placa que la recorda i la posa en valor.

Foto: Aj.

la Barcelona desconeguda

El passat fabril de les Corts es manifesta a la Colònia Carné

Foto: Ajuntament

LES CORTS/ Cases baixes de maó situades a petits passatges que van a parar al mur d'una antiga fàbrica, rere el qual hi ha una imponent xemeneia. Així és la Colònia Carné, el patrimoni arquitectònic que explica l'important passat fabril de les Corts.

Concretament, es tracta d'un conjunt d'habitatges construïts al primer terç del segle XX, que s'estenen en quatre passatges petits i tranquils, que surten de la vorera de l'avinguda de Sant Ramon Nonat que dona al costat Besòs i moren al carrer del Danubi, al mur perimetral del que un dia va ser la fàbrica Carné. Les cases d'aquesta petita colònia industrial ocupen uns solars estrets i allargats i són obra de Modest Feu. Aquest íntim amic d'Antoni Gaudí –va ser col·laborador seu en el disseny de mosaics modernistes– és també

l'artífex de les casetes del passatge de Xile, situat a la façana Llobregat de la mateixa avinguda de Sant Ramon Nonat.

De fet, hi ha moltes semblances entre els habitatges de la Colònia Carné (construïts entre els anys 1928 i 1932) i els del passatge de Xile (edificats entre 1931 i 1934). Per exemple, en ambdós casos, les façanes estan coronades per l'any de construcció o pel nom escollit pel propietari.

Centrant-nos només en la colònia industrial de les Corts, algunes de les cases tenen els mateixos elements decoratius que la fàbrica Carné. Els esgrafiats distintius d'aquesta fàbrica es poden observar al seu mur, al carrer del Danubi. Just al darrere hi ha la xemeneia que, avui dia, fa que els veïns del barri de la Maternitat i Sant Ramon recordin l'activitat

industrial que hi va tenir lloc no fa tants anys. És per això que passejar per aquesta zona pot suposar també una lliçó d'història.

UN DISTRICTE INDUSTRIAL

El passat industrial de les Corts es veu reflectit a més punts del districte, entre els quals destaquen les Cristalleries Planell i la fàbrica de cintes de seda Benet i Campabadal. En els últims anys, aquests edificis s'han adequat i han recuperat el pols i el contacte amb els veïns. Així, les Cristalleries Planell són un equipament municipal que acull diferents serveis, i a la fàbrica Benet i Campabadal hi ha la Biblioteca Montserrat Abelló i l'Ateneu de Fabricació de les Corts.

Tot plegat ajuda a mantenir viu i present entre el veïnat un passat sense el qual no es pot entendre el districte actual.

Ciutat Vella

Espelmes de luxe a la barroca Cereria Subirà

Comprar espelmes de totes les formes i colors elaborades de manera tradicional, amb les millors parafines i amb cera d'abella, encara és possible a Barcelona. Per fer-ho, només cal anar a la Cereria Subirà, a la baixada de la Llibreteria.

A més, anar-hi és tota una experiència: el negoci es troba en un local barroc que va obrir l'any 1847 com a botiga de roba de luxe. Avui dia, encara conserva aquell encant vuitcentista, amb l'escala barroca que es bifurca i les columnes barroques on descansen enormes escultures.

UNA CERERIA AMB HISTÒRIA

Però el local de la baixada de la Llibreteria no ha estat sempre la ubicació de la Cereria Subirà. De fet, aquest negoci es va fundar molt abans de l'obertura d'aquell establiment.

La cereria va néixer l'any 1761 al carrer dels Corders, però la botiga original es va haver d'enderrocar quan es va obrir la via Laietana. Aleshores va ser quan es va traslladar a la seva ubicació actual, que llavors es coneixia com a baixada de la Presó.

L'any 1939, un cop acabada la Guerra Civil espanyola, el cerer vigatà Paulí Subirà es va fer càrrec del negoci. Actualment, la seva família el continua regentant. L'establiment forma part dels comerços històrics i emblemàtics de Barcelona.

Foto: Aj.

El pont que va unir dos districtes per sobre de les vies del tren

Foto: Ajuntament

SANT ANDREU/ No hi ha dubte que el valencià Santiago Calatrava és actualment un arquitecte de renom internacional, amb obres repartides arreu del món. Però cal recordar que una de les primeres construccions que va donar-li aquesta fama mundial va ser el pont que va aixecar entre els carrers de Bac de Roda i de Felip II, que uneix els districtes de Sant Andreu i Sant Martí. El va construir entre els anys 1985 i 1987 i li va permetre guanyar el premi FAD d'arquitectura del 1987, un reconeixement molt important.

Es tracta d'una obra d'enginyeria escultòrica construïda sobre les vies del tren que separaven els dos districtes. El pont està format per dos arcs bessons d'acer blanc i quatre cables de suport. Això, juntament amb els punts de llum que s'integren a la barana i a la

calçada del pont, van convertir aquesta obra d'enginyeria en un tresor escultòric. De fet, avui dia, l'anomenat pont de Calatrava és una icona representativa de la nova arquitectura que es va començar a desplegar a Barcelona quan va ser escollida com a seu dels Jocs Olímpics del 1992. És, per tant, un símbol d'aquell punt d'inflexió que va marcar per sempre la història de la ciutat.

El pont de Calatrava es pot travessar tant caminant com conduint, i fer-ho és una oportunitat per descobrir els detalls d'aquesta obra conceptual, que representa la tensió entre forces oposades. Però no només se'n pot gaudir travessant-lo: veure el pont i la seva lluminositat des de qualsevol punt és una experiència agradable per a la vista. Una obra que, sens dubte, ha deixat empremta.

Amb Estiarte va començar tot

- » L'últim títol del waterpolista català va ser la Copa del 2000, el primer del CN Atlètic Barceloneta
- » El conjunt mariner supera el CN Sabadell per sumar la seva 18a Copa, la desena consecutiva

Toni Delgado
LA BARCELONETA

"L'entitat va fer un gran esforç econòmic perquè jo pogués complir el meu desig d'acabar la meua carrera esportiva a casa. [...]. El CN Atlètic Barceloneta és un club diferent, especial. Però no vaig poder donar-li cap més triomf que la Copa del Rei, i m'hauria agradat regalar-li la Lliga", confessa Manel Estiarte (Manresa, 1961), a *Tots els meus germans*, la seva biografia publicada l'any 2009 i editada per Plataforma.

Acostumat a guanyar gairebé sempre, el millor waterpolista espanyol de la història no li va donar molta importància a aquella Copa, disputada el 20 de febrer de 2000 a Alcorcón. De fet, va ser el seu últim títol com a jugador en actiu i el pri-

mer trofeu estatal del conjunt mariner. Estiarte tampoc va mencionar que ell havia estat el factor diferencial en el torneig i que a la final contra el Real Canoe va marcar el gol decisiu, des de molt lluny. La pilota es va estavellar contra el pal i va entrar a la porteria. Era el 7-5, i el resultat definitiu va ser de 8-6.

Aquella Copa a la piscina Prado Santo Domingo va canviar la història del CN Atlètic

Estiarte va anotar el gol definitiu d'aquella final contra el Real Canoe disputada a Alcorcón

Barceloneta, que des d'aleshores n'ha guanyat 18 (en 21 finals) i n'encadena 10 de consecutives. L'última, el passat 6 de febrer a Can Llong contra l'amfitrió, el CN Sabadell, a qui

Dani López Pinedo aixeca la 18a Copa del Rei del CN Atlètic Barceloneta. Foto: Twitter (@CNAB_oficial)

va superar per 12-5 i amb Miguel de Toro com a MVP i Unai Aguirre com a millor porter.

La primera de les deu Copes consecutives del CN Atlètic Barceloneta va arribar un altre cop

contra el Real Canoe, en aquest cas el 17 de febrer de 2013 i amb un triomf molt més clar (14-5) a la piscina Sant Sebastià. Aquell dia, a més, es va convertir en el nou rei de la competi-

ció, amb nou títols, un més que el CN Barcelona. Tres jugadors de l'actual plantilla del conjunt mariner van guanyar aquella Copa: Felipe Perrone, Dani López Pinedo i Fran Fernández.

Tornem als carrers.

La política municipal és aquella política que es fa al carrer, a les places, cada dia i en tot moment. Perquè és la política més propera a la ciutadania i com a tal ha d'estar el servei de les persones que viuen i/o treballen a la ciutat. Des de Ciutadans volem estar sempre al costat de la ciutadania del districte de Ciutat Vella.

Des dels nostres inicis hem volgut fer política de proximitat, anar plaça a plaça, per tots els carrers i indrets del districte explicant el nostre projecte. No sempre hem estat benvinguts, però hem considerat en tot moment que s'ha de fer el possible per conèixer, per parlar i sobretot dialogar amb totes les persones que formen els quatre barris del districte.

Malauradament, en els dos últims anys aquestes accions han minvat una mica a causa de la situació sanitària que encara continuem arrossegant, però no per això hem parat la nostra activitat municipal. Hem fet política d'una altra manera, però des de fa uns dies hem decidit tornar als carrers, seguint totes les mesures per evitar els contagis. Així, ens podreu trobar a les xarxes socials i, sobretot, als carrers i places. Aproveu-vos i coneixeu-nos.

DÓNA'NS LA TEVA OPINIÓ! CIUTADANS T'ESCOLTA!

@cs_ciutat_vella

@cs_ciutat_vella

Cs Ciutat Vella

cvellabcn@ciudadanos-cs.org

20
ANYS

POSA'T LA GORRA

PELS INFANTS I ADOLESCENTS AMB CÀNCER

TALLA ADULT

INFANTIL

NOVA!
TALLA

CONNECTA'T AMB LA NATURA!

WWW.POSATLAGORRA.ORG - 93.237.79.79

@POSATLAGORRA

No t'ho perdís

Foto: Museu Diocesà de Barcelona

Viatge a Orient

El Museu Diocesà de Barcelona acull, des del 13 de gener i fins al 22 de maig, l'exposició 'Viatge a Orient', que ofereix als visitants "les dues cares d'una mateixa moneda", segons els organitzadors. D'una banda, mostra la mirada orientalista de la pintura de casa nostra de finals del segle XIX i principis del XX, amb obres d'artistes com Fortuny o Sorolla. D'altra banda, exhibeix una versió més realista de l'Orient a través de l'obra del monjo expedicionari Bonaventura Ubach, que es va convertir en documentalista quan va decidir fer el seu gran viatge per aquest territori.

Famosos

Carla Simón, Arantxa Echevarría, Belén Funes, Pilar Palomeiro i, ara, Clara Roquet (Malla, 1988). El Goya a la millor direcció novella ha tingut nom de dona per cinquè any consecutiu i, concretament, és el tercer cop en els últims cinc anys que el guanya una dona catalana. Roquet es va endur l'estatueta el passat dia 12 per la seva òpera prima, *Libertad*, que també li va valdre a Nora Navas el premi a millor actriu de repartiment. A *Libertad*, una família passa l'últim estiu de l'àvia, malalta d'Alzheimer, a la segona residència. La Nora, de 14 anys, no troba el seu lloc, fins que arriba la Libertad, la filla de 15 anys de la Rosana, la dona colombiana que cuida l'àvia. "He pogut fer aquesta pel·lícula perquè he gaudit de certs privilegis a la meua vida, privilegis que algú com la Libertad no ha tingut", va dir Roquet en el discurs d'agraïment. "Tant de bo en el futur siguin les *Libertades* d'aquest món les que puguin fer les seves pròpies pel·lícules, des dels seus propis punts de vista, i que el cinema deixi d'estar només en mans dels més privilegiats", va concloure.

La fitxa

QUI ÉS?

C L A R A R O Q U E T

ÉS FAMOSA PER...

Ser directora de cinema

Fins ara era coneguda al món del cine com a guionista

QUÈ HA FET?

Guanyar el Goya a millor direcció novella

L'han premiat per la seva òpera prima, 'Libertad'

A LES XARXES...

Discurs molt aplaudit

Valoren que es mostrés conscient dels seus privilegis

Llibres

Laberint
Burhan Sönmez

Un cantant de blues de 20 anys que ha intentat suïcidar-se torna a casa després d'una breu recuperació a l'hospital. Pateix una amnèsia parcial que no li permet recordar qui és però sí dades i fets històrics, tot i que no pot endreçar-los en el temps. Alliberat del dolor i la història personal que el va empènyer a intentar matar-se, el jove passa el temps passejant per Istanbul.

Teatre

Adeu, Arturo
Jordi Milán

La Cubana torna amb el seu divertit espectacle *Adeu, Arturo*. A partir de la mort als 101 anys d'edat del polifacètic artista internacional Arturo Cirera Mompou, el públic coneixerà la vida d'aquest escriptor, pintor, escultor, col·leccionista d'art, poeta, compositor musical, dramaturg, actor i director.

Al teatre Coliseum de Barcelona.

Música

Tot i res
Pupil·les

Amor, optimisme i alegria són tres ingredients molt presents al nou àlbum de Pupil·les, *Tot i res* (Halley Records). El segon disc d'aquestes dues valencianes homenatja el poeta Joan Vinyoli amb el títol i aplega una desena de cançons que s'allunyen una mica del rap més dur que feien abans, i s'inclinen per melodies i ritmes més festius.

Pelis i sèries

Flee
Jonas Poher Rasmussen

Flee ha fet història als Oscars ja abans de la gala, que se celebrarà el 27 de març: l'han nominat alhora a les categories de pel·lícula documental, pel·lícula d'animació i pel·lícula internacional. Aquest film danès, estrenat amb èxit al Festival de Cinema de Sundance, explica la història d'un refugiad afganès homosexual que va haver de fugir del seu país.

ESTILS DE VIDA

Prevenir i combatre la caspa

Foto: Pexels

i BELLESA

Tenir cura dels cabells pot ser més difícil del que sembla: hi ha qui els té amb tendència greixosa, hi ha qui pateix perquè en té massa pocs... i hi ha qui té caspa. Si aquest últim és el teu cas, no estàs sol: prop d'un 50% de la població adulta mundial té el mateix problema, segons la dermatòloga Nayra Merino, membre de l'Acadèmia Espanyola de Dermatologia.

La caspa pot afectar tant les cabelleres amb tendència seca com greixosa, i en cada cas té una causa diferent. El que tenen en comú l'una i l'altra són els factors que afavoreixen la seva aparició, entre els quals hi ha l'ús d'un xampú inadequat per al tipus de cabells, l'estrès i la predisposició genètica. A més, és més freqüent a l'hivern que a l'estiu. Els canvis de temperatura no hi ajuden, així que evita rentar-te el cap amb aigua molt calenta i eixugar-te els cabells amb l'assecador a màxima temperatura.

Pel que fa a la solució un cop ja ha aparegut la caspa, si no en tens molta, hi ha alguns remeis naturals que poden ser útils, com ara aplicar vinagre de poma o bicarbonat al cuir cabellut. Si no marxa, prova amb un xampú anticaspas (evita els de supermercat, ves a la farmàcia) i demana hora amb el dermatòleg.

Les claus.....

FACTORS

Hi ha factors que afavoreixen l'aparició de la caspa, com l'ús d'un xampú inadequat, l'estrès o la predisposició genètica

HIVERN

És més freqüent que la caspa aparegui durant l'hivern que no pas a l'estiu, i els canvis de temperatura tampoc hi ajuden

REMEIS NATURALS

Si en tens poca, hi ha remeis naturals útils contra la caspa, com el vinagre de poma o el bicarbonat

DE FARMÀCIA

Si el problema persisteix, compra un xampú anticaspas: evita els de supermercat i busca productes de farmàcia

Foto: Pexels

Lliga per a la protecció
d'animals i plantes
de Barcelona

Els Nostres Horaris:

De dilluns a divendres:

Zona Gats - De 10:00h a 15:30h

Zona Gossos - De 10:00h a 17:30h

Caps de setmana

i festius:

De 10:00h a 13:00h

C/ Guarda Antón, 10 08035 - Barcelona
Tel.: 934 170 124

www.protectorabcn.es
info@protectorabcn.es

Tenim cura de
qui tu més estimes
com tu més
t'estimes.

ELS NOSTRES VALORS

CONFIANÇA

Creiem en els altres.
Volem estar oberts i compartir
de manera espontània.

ACTITUD POSITIVA

Valorem cada individu.
Sabem relativitzar, somriure i
prendre'n la vida positivament.

MILLORA CONTÍNUA

Procurem constantment avançar,
Innovar i aprendre de l'experiència.

BENEVOLENCIA

Acompanyem els nostres residents,
els recoltem i els donem suport
en qualsevol circumstància.

SATISFACCIÓ DELS RESIDENTS

El nostre objectiu sempre serà el benestar
dels nostres residents en el dia a dia.

109 llits

Jardins exteriors

Pàrquing

Cuina interna

Perruqueria

Rehabilitació

Sala Snoezelen

10 places de
centre de dia

Servei sanitari
continuat

Sala d'estar

Carrer Natzarret 16, 08035 Barcelona

93 434 30 95

tsocial@santgenis.emera-group.es
www.emera-group.es